

ellinor

Ellinors sommar

Emelie Johnson Vegh

1.

*Till Inger och Kicki.
Och till Emma, min superläsare.*

© Emelie Johnson Vegh &
Klickerförlaget Göteborg AB, 2017
www.klickerforlaget.se

Författare Emelie Johnson Vegh
Omslagsillustration Johanna Sydberger
Tryckeri Bulls Graphics, 2017
ISBN 978-91-984257-0-3

Sommarlov. Lyckolov. Alla sjunger på skolavslutningen, alla vimlar omkring i trädgården till caféet som hela klassen med föräldrar åker till efter avslutningen. Himlen är blå, solen skiner. Undrar om det finns något gammalt ordspråk som säger att om det är fint väder på skolavslutningen är sommaren körd? För lite så känns det ju.

”Fatta, fatta, fatta, Eli! Om typ tre veckor kommer hon!”, bubblar Moa. ”Det blev klart med stallet vid stugan, det är så nära att jag inte ens behöver ta cykeln!”

”Ska ni köpa henne?”, undrar jag.

”Nä”, svarar Moa. ”Jag får ha henne över sommaren, till veckan innan skolan börjar och vi åker hem från stugan. Mamma kallar det Egen häst-light. Kanske kan jag övertala dem sen, när de ser hur bra jag sköter om Ronja och hur mycket jag lär mig!”

Jag sväljer. Och säger mm och vad kul och sådant som man ska säga när en kompis är glad och fina saker händer. Sväljet liksom stannar i halsen, jag harklar mig och sväljer och sväljer.

Mamma och pappa sitter i en av bersåerna med Jennys föräldrar. Mamma och Ingemar skrattar högt och Ingrid ritar något på ett papper som pappa sitter böjd över. Varje bord har fått ett sådant där

kakfat i våningar fullt med kakor och min lillasyster Malin trycker i sig kakor i rasande fart. Mamma vinkar åt mig och jag går ditåt. Snabba steg kommer bakom mig och plötsligt tar någon mig i armen.

”Eli, vi måste prata!”, väser Jenny.

Jag vinkar lite avfärdande åt mamma och viker av ner mot äventyrslekplatsen längre ner i trädgården med Jenny.

”Det har kommit in ett återbud till ridlägret!”, nästan skriker hon. ”Du måste prata med dina föräldrar igen, det finns plats, du kan följa med! Det blir du och jag och Kattis och Ellen, hur bra!”

”De har ju redan sagt nej massor av gånger”, suckar jag.

”Kom igen nu Eli! Det är fokus hoppning! Vi ska få träffa Tobbe Larsson! Och kom ihåg: Sova i stallet en natt och rida på stranden! Det är klart att du ska följa med!”

Jag låter mig ryckas med i Jennys entusiasm. Jenny är min allra bästa vän och när hon är sådan här, när håret flyger, ögonen glittrar och hon pratar ännu fortare än vanligt, går det liksom inte att inte bli pepp. Och jag vill ju på ridläger, så himla gärna. De här sista veckorna på terminen har varit tunga. Jag har försökt på alla sätt jag har kunnat komma på. Jag har frågat snällt, frågat argt, hotat, kommit med lösningar, lovat, gråtit, svurit, tjatat, inte tjatat, jobbat som en galning i skolan, passat min lillasyster, sprungit ärenden, hjälpt till extra mycket hemma, sparat mina veckopengar och födelsedagspengar i en evighet. Men jag får ändå ingen egen häst. Jag får inte hyra en sommarhäst heller. Och jag får inte åka på ridläger som alla mina vänner, för vi har inte råd. Jenny, Kattis och Ellen ska alltså på samma läger, och resten av mitt gäng från ridskolan, Kajsa, Elvira och Eva-Lena ska på ett islandshästläger.

Islandshästar! Med sina burriga manar och snälla ansikten. De ska få tölta och testa hur passgång känns på en godkänd tävlingshäst, och så ska de rida ut och sova i vindskydd med hästarna i en hage bredvid.

”Ok”, säger jag. ”Men du kan väl ta upp det? Så säger de inte bara att jag tjarar med en gång.”

Vi går tillbaka till bersån där föräldrarna sitter och försöker se så somriga och glada ut som vi bara kan. Det är nog inte så svårt för Jenny för hon känner sig säkert både somrig och glad, men klumpen i halsen har ersatts av en klump i magen. Jag hoppas så att det här ska gå vägen. Att mamma och pappa ska se hur gärna jag vill och fatta vilken chans det här är. Det är säkert ovanligt med återbud.

”Nana”, säger Jenny. ”Vet du vilken tur, det har kommit in återbud till ridlägret jag ska på. Nu kan Eli följa med! Hon kan åka med oss dit och hem, visst kan hon, mamma?”

Ingrid tittar på Jenny. Jag kan nästan känna hur luften i bersån ändrar sig.

”Jenny, Nana och Martin har ju redan förklarat hur det ligger till. Det är inget som går att tjata sig till”, säger hon.

Jag säger ingenting. Det är bättre att Jenny slåss för det här nu.

”Eli äter ju inget hemma på de två veckorna, hon åker med oss, hur dyrt kan det vara?”, säger hon. ”Det är en superbra chans, vi kommer lära oss så mycket!”

”Jag förstår att det är en jättefin chans och ett bra läger”, säger min mamma med sin försiktigt avvägda röst och jag vet med en gång att det är kört.

Jag kommer inte få någon egen häst och inte hyra någon ponny, och det visste jag ju redan. Men jag kommer verkligen inte att få

åka på ridläger heller. Det jag kommer få är en hästlös sommar, en livlös sommar.

”Vi har inte råd i år”, säger min pappa. ”Det är tyvärr bara så det är. Vi pratade ju om det på familjemötet.”

Och visst gjorde vi det. Efter den där morgonen när jag lämnat brevet till mina föräldrar.

Hej mamma och pappa!

Jag tycker att vi måste prata om det på riktigt, det här att jag vill ha en egen ponny. Det är en stor grej för mig, jätteviktig. Jag lovar att jag skulle ta så väl hand om min häst. Ni vet ju alla böcker jag har läst. Och jag GÅR hur långt som helst till stallet från bussen flera gånger i veckan, det visar väl att jag verkligen vill. Det känns inte rättvist att vi inte ens diskuterar möjligheten att jag kan få en egen häst mer på riktigt. Jag har ridit länge nu och det är det enda jag verkligen vill ha. Jag ska ALDRIG tjata om något mer om vi bara kan lösa det här. Mitt förslag är att vi köper en lagom stor ponny som jag kan rida länge. Det blir inte så svårt, jag ser inte ut att bli så lång. Jag får säkert ställa på ridskolan. Eller kanske ute i stallet vid motionsspåret, dit går det snabbare att ta sig. Dit kan jag cykla, det kostar ingenting. Det blir jättebra för mig att ha en egen häst, det är en massa ansvar och en massa jobb. Alla som är framgångsrika har haft föräldrar som har backat dem, nästan. Så jag behöver verkligen er hjälp. Det är allt jag vill ha. Snälla!

Ellinor

Det där brevet var ett av mina sista försök. Jag lämnar det till pappa en morgon innan jag cyklar till skolan och sitter sedan som på nålar

hela dagen och hoppas. Cyklar hem så fort jag kan och skyndar mig att låsa upp dörren.

”Har ni läst brevet?”, frågar jag innan jag ens har tagit av mig mina vita sneakers.

”Visst har vi det”, svarar pappa borta från spisen. ”Vi tar ett familjemöte efter maten. Har du läxor?”

Läxor. Har jag läxor? Ja, livsläxor, lära mig ta hand om min egen häst. Den läxan har jag definitivt. I övrigt är det sommarlov om mindre än två veckor och vi gör inte längre precis något vettigt i skolan. Idag har vi spelat brännboll mot parallellklassen.

”Nej, inga läxor”, svarar jag. ”Kan jag hjälpa till med nåt?”

Det kan ju aldrig skada att vara väldigt, väldigt hjälpsam.

I min familj grälar vi inte så mycket. Mina föräldrar är bra för det mesta och det gör det här ännu hopplösare. De säger inte bara vuxen-nej. Jag kan inte riktigt skrika och gråta utan måste också vara förnuftig och ta det bra. Jag vill skrika och gråta. När vi har ätit sitter alla kvar för familjemöte. Malin sitter med en liten stund medan vi bestämmer att det är dags för henne att ta över min gamla cykel för att hon har vuxit ur sin, sedan går hon och nu ska vi äntligen prata häst.

”Ja, Eli, vilket fint brev du har skrivit. Vi har läst det både mamma och jag”, säger pappa.

”Jag vill inget hellre än att bli en riktigt skicklig ryttare”, säger jag och försöker bestämma mig för ett angreppssätt. Ska jag gå på skickligheten, tävlandet, karriären eller ska jag gå på att få lära känna en häst på djupet?

”Vi har ju förstått att hästarna är ditt stora intresse, det är svårt att missa”, ler mamma. ”Du verkar sköta Bollen jättefint och tycka att dina ridlektioner är jättebra och att du lär dig mer och mer.”

”Ja”, svarar jag. ”Viktoria är en jättebra ridlärare och hon säger att jag utvecklas mycket hela tiden. Och Bollen är underbar. Det är mycket ansvar och mycket att hålla reda på, men det går bra. Jag kan!”

”Och vi är jättestolta över dig för det. Men det här med en egen häst – det är inget vi kan lova dig nu. Vi bor ju inte på landet och har inga egna möjligheter till stallplats. Jag surfade runt lite innan idag och försökte skaffa mig en överblick över vad det faktiskt kostar att ha häst. Eli, det går inte. Vi har inte råd, inte ens om vi skulle dra ner på en del andra utgifter. Och som jag förstod det är det ju inte läge att sluta att rida för instruktör bara för att man har en egen häst heller?” säger pappa.

Och där förstår jag att det är kört. Pappa har läst på, han och mamma har räknat, de har faktiskt försökt se om det skulle kunna gå. Det gör det inte. Och jag kan som sagt inte ens skrika och slänga i dörren och tycka att de är orättvisa, för det är de inte. Kan jag ens bli ledsen?

”Jag förstår att du blir ledsen”, säger pappa genast, som om han läst mina tankar. ”Om nåt skulle ändra sig ska vi givetvis prata om det igen. Det är inte det att vi inte tror att du inte skulle kunna klara av det eller ta det på allvar.”

Jag harklar mig.

”Ok, ridläger då?”, säger jag och griper efter nästa grej som har med hästar att göra. ”Det är nog fullt på lägret som Jenny och de andra ska på, men kanske finns det plats och annars finns det ju andra.”

”Ridläger är en annan fråga än en egen häst, det är det absolut”, säger pappa och ser mig i ögonen. ”Och vi kan absolut lova dig ridläger nån gång, men tyvärr inte i sommar. Pengarna räcker inte, det är liksom så det är. Vi ska ju bara semestra hemma i sommar, eftersom

vi var hos mormor sist och dessutom var tvungna att laga taket här hemma. Jag är ledsen, jag hör att du väldigt gärna vill.”

Min mormor bor i Cape Coast i Ghana, så det är inte precis billigt när vi ska flyga ner till henne hela familjen. Men ändå.

”Men på riktigt, vi kan väl skita i nåt annat”, försöker jag. ”Jag behöver inga nya kläder och grejer och Malin badar ju i prylar, det måste väl gå att lösa!”

”Jag förstår att du tycker det.”, säger pappa. ”Hur har du det med sparpengar?”

”Amen”, säger jag irriterat. ”De använde jag ju till extra hopp- lektioner på påsklovet! Och nya shortchaps!”

”Ja, och våra pengar använde vi till flygbiljetter till Ghana och till att laga taket”, säger mamma. ”Vi kan inte trolla fram pengar mer än vad du kan det, tyvärr.”

”Nä”, säger pappa. ”Vi får nog tyvärr avsluta det här familjerådet med att säga att vi verkligen har hört dig. Om vi får ett annat ekonomiskt läge nån gång ska vi prata om en egen häst till dig och en annan sommar ska du absolut få åka på ridläger, men inte i sommar. Men inget har så klart ändrat sig med dina ridlektioner nästa termin, dem betalar vi som vanligt.”

Där kom det resonabla igen. Det är bara att göra som hästarna gör när de inte vill mera. Vända bort blicken och ansiktet.

”Fan, vad allting är tråkigt och meningslöst och orättvist!”, kan jag inte låta bli att yla i alla fall och dundra upp för trappan. Orka vara förstående och mogen. Orka.

Det där var alltså det sista som hände med lägerplanerna innan Jenny kom med den glada nyheten att det kommit in återbud till lägret och jag lät mig själv hoppas en liten stund.

Det här kommer att bli en lång sommar, lång på alldeles fel sätt.

Emelie Johnson Vegh

Hej!

Det finns en hel del likheter mellan mig och Ellinor. Jag höll länge på med häst, men fick kontakt med hundar och hundträning genom en kompis mamma när jag var ungefär 13 år. Jag hade en sådan himla tur att jag fick låna labradoren Kicki och med henne började jag på Hundungdom. 1990 köpte jag min första egna hund, blandrasen Nilla. Åh vad glad jag var! Och åh så mycket roligt vi hade tillsammans! Vi tävlade i många olika sporter, åkte på läger, var alltid tillsammans. Sedan dess har jag alltid haft hund. Tre borderterriers – Flox, My och Gaia – och nu kelpien Scout

(som faktiskt heter Nimbus Tvåtusén i stamtavlan, efter Harry Potters kvast. För att hon är liten, brun och grymt snabb.) Vi håller på med rallylydnad och freestyle och har precis börjat testa nosework. Och så älskar vi att springa tillsammans och ligga i en hög i soffan.

Jag har också skrivit boken Agility Right From the Start (på engelska) tillsammans med min kollega Eva Bertilsson, som jag driver samarbetet Carpe Momentum med. Vi håller på med djur, människor och hur man tränar och gör olika saker mest hela tiden!

Sommarlov. Lyckolov. Alla sjunger på skolavslutningen, alla vimlar omkring i trädgården till caféet som hela klassen med föräldrar åker till efter avslutningen. Himlen är blå, solen skiner. Undrar om det finns något gammalt ordspråk som säger att om det är fint väder på skolavslutningen är sommaren körd?

Alla mina vänner ska göra nåt som har med hästar att göra. Min bästis Jenny och en del av gänget ska på hoppläger. De andra ska på islandshästsläger. Och Moa ska få hyra en egen ponny under sommaren. Jag, jag ska hänga nere på bibblan och låna högar med böcker av snälla Berne, snubbla på min störiga lillasyster och typ cykla ut och TITTA på min sköthäst Bollen på betet. Det är vad jag ska göra.

Jennys mamma Ingrid förstår kanske hur jag känner. Hon håller på med hundar, har två stora schäferhundar och är dagmatte åt en svart hund. Ingrid tävlar och håller på med hundarna ungefär på samma sätt som Jenny och jag gör med hästarna. Jag tycker hundar är lite läskiga, oberäknliga och liksom så himla på hela tiden. De är inte hästar precis. Men plötsligt behöver Ingrid hjälp med en sak. Jag vet ännu inte att den här sommaren ska bli början på nåt helt nytt. Men det blir den.

*Det här är den första boken i serien om Ellinor.
Läs mer om Ellinor på www.ellinorsvarld.se.*

KLICKERFÖRLAGET GÖTEBORG AB, 2017
WWW.KLICKERFORLAGET.SE